

Festa Major d'Hivern

Esparreguera

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Plaça Santa Eulàlia s/n
Emplaçament Al nucli antic.

Coordenades:

Latitud: 41.54094
Longitud: 1.86832
UTM Est (X): 405606
UTM Nord (Y): 4599428

Classificació

Número de fitxa 08076 - 92
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Manifestació festiva
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament d'Esparreguera.
Autoria de la fitxa ArqueoCat SL- Josefa Huertas i Natalia Salazar
Data de registre de la fitxa: dj., 08/05/2008 - 02:00

Descripció

La festa es celebra en honor a Santa Eulàlia (12 de febrer), patrona de la vila. La festa s'inicia amb la tradicional missa per donar gràcies a la patrona i el tradicional repic de campanes, actes concelebrats per tots els sacerdots que han estat a la parròquia, els quals solen ser acompanyats per la Coral de la Passió. Aquesta festa inclou, a més de les tradicionals (castells, sardanes, balls de gegants, etc.) diverses activitats lúdiques i culturals com exposicions, concerts, teatre, etc.

Història

Les festes majors catalanes se celebren almenys des del segle XIII, una vegada el cristianisme ha acaparat el seu patronatge. Milenys enrere, trobem el seu origen en l'acció de donar gràcies que les comunitats agrícoles adreçaven a les deïtats després d'haver assolit amb èxit les tasques de recol·lecció. A partir del segle XIX la festa major s'institucionalitza adoptant trets més moderns. En un principi, l'emplaçament natural de la festa major fou l'era, pels oficis profans, i l'església pels oficis religiosos. De l'era la festa feu un salt cap a la plaça major i, en general, al carrer. Els ajuntaments, mitjançant les comissions de festes, munten els envelats, sota l'aixopluc dels quals tindran lloc els àpats col·lectius, els balls, etc. La festa major, arreu de Catalunya, sol durar tres dies i són tres les cerimònies fonamentals, de clar origen tribal, que li donen caràcter: l'ofici religiós, l'àpat i el ball. Pel que fa a la patrona de la vila, és conegut que Santa Eulàlia fou una verge que sofrí els martiris dels assots, de la creu i del foc els primers anys del segle IV. Tot i que la història del culte que tingué a Barcelona durant els segles IV i V és encara desconeguda, ja es pot rastrejar documentalment a les acaballes del s VI, i la tradició escrita que tramet els fets principals de la seva vida i el seu martiri es remunta al segon terç del segle VII. A conseqüència de la invasió sarraïna del 711, el seu culte no es reprengué fins el 877, que el bisbe Frodoí, a instàncies del metropolità Sigebod de Narbona, cercà i trobà, a l'església de Santa Maria de les Arenes, les relíquies d'Eulàlia de Barcelona, les quals foren traslladades solemnement a la seu, que des d'aleshores té i venera la santa com a patrona principal. El 1327 les relíquies foren dipositades a la catedral nova, dins un sepulcre de marbre, obra d'un artista pisà, que encara avui presideix la cripta oberta sota l'altar major. El culte s'estengué a tota la Península Ibèrica, a Mallorca, al sud de les Gàl·lies, a Itàlia, i fins al Peloponès i l'illa de Creta.

Bibliografia

FÀBREGAS, X.; GUMI, J. (1984): Viaje a la Cataluña fantástica. Ed. La Vanguardia, Barcelona, pp. 233-248. www.encyclopedia.cat

